

האם בייג'ינג תוכל להמשיך לעלות למעמד של מעצמת-על בדרכי שלום?

מארק דיוויד טישלר

הכותרות מתריעות באופן קבוע כי סין מתכננת למלחמה נגד המערב ומציירות את המדינה הקומוניסטית הגדולה ביותר ככוח תוקפני עולה, המאיים על שלום העולם. המתיחות בין סין לארצות הברית גוברת ככל ששיתוף הפעולה הופך לתחרות, ורשימת התקריות ואי-ההבנות מתארכת ומאיימת על היציבות באזור האינדו-פסיפי. בעידן של תחרות בין מעצמות גדולות, צבא סין מציב איום בולט על האינטרסים האמריקאיים. למרות זאת, בחינה ביקורתית של אסטרטגיית-העל של סין, האינטרסים הגיאופוליטיים והצרכים הכלכליים שלה מגלה שמבחינת בייג'ינג, מלחמה היא תוצאה בלתי רצויה שעלולה לאיים על תהליך עלייתה השקטה יחסית למעמד של מעצמת-על. אולם למרות שאף אחד מהצדדים אינו מעוניין במלחמה, הסיכון למלחמה בין סין לארצות הברית נותר בעינו, והמציאות הגיאופוליטית עשויה לדחוף את הצדדים לעימות אזורי או עולמי. על כן וושינגטון חייבת להיות ערוכה לעימות, במקרה שיתממש. בה בעת, ראייה דטרמיניסטית המציגה עימות כבלתי נמנע היא תפיסה מסוכנת מאוד, שכן היא מאפילה על האינטרסים של בייג'ינג שלא להוביל למלחמה, אך עלולה לגרום לכך אם לא יבינו אותם כהלכה.

מילות מפתח: סין, צבא השחרור העממי, PLA, מלחמת סחר, אינדו-פסיפי, תחום אפור, דילמה ביטחונית

של סין יכולים לחסום בקלות באמצעות מיקום צווארי בקבוק אסטרטגיים לאורך נתיבי ים (SLOC) חיוניים. נכון לעכשיו, אין זה סביר שחיל הים או חיל האוויר של צבא סין יוכלו להבטיח כראוי את האינטרסים הסיניים במצר מלאקה ובמצר צושימה בזמן מלחמה.

המסדרון הכלכלי בין סין לפקיסטן (CPEC) ויוזמת החגורה והדרך (BRI) הם אומנם חלק מהתוכנית של בייג'ינג לאפשר לה גישה דרך נתיבים יבשתיים נוספים, אולם הם לא צפויים לספק לה אלטרנטיבה ממשית לנתיבי הים בעתיד הקרוב. הדרכים הראשיות של המסדרון הסיני-פקיסטני מגוואדאר למערב סין אינן קלות או בטוחות לנסיעה. מרכזי התעשייה של סין, הזקוקים מאוד לנפט, ממוקמים בעיקר בחוף הדרומי והמזרחי של סין – הרחק ממרכז אסיה. השינוע יצטרך להתנהל דרך הפסגות של שרשרת ההרים במרכז אסיה, המתנשאות לגובה של יותר משלושת אלפים מטרים מעל פני הים.

מעבר לאתגרים הגיאוגרפיים, דרכים אלה ממש אינן בטוחות. לאורך הקצה הדרומי של המסדרון הסיני-פקיסטני אורבים **המורדים הבלוצ'ים**, במטרה לפגוע באינטרסים ובתשתיות של סין ופקיסטן. כשמתקדמים צפונה לאזורי הגבול האפגני-פקיסטני ומרכז אסיה נתקלים בטאליבאן, בדאע"ש ובקבוצות **מיליטנטיות אחרות**, שאחראיות לאי-יציבות מתמשכת באזור. גם לאחר שהמשלוחים יגיעו לסין, יהיה עליהם לעבור במחוז שינג'יאנג הבלתי יציב למדי, ואשר לפי בייג'ינג נתון לאיום מתמיד של **אישקט והקצנה**.

מעבר לאיומים החיצוניים, סין מתמודדת גם עם אתגרי ביטחון פנים. בשנים האחרונות עלו הוצאות ביטחון הפנים שלה במידה משמעותית, עד כדי כך שייתכן כי עברו את תקציב צבא סין. בשנת 2019 עמד התקציב של המשרד לביטחון הציבור, שהוא הזרוע הממונה על ביטחון הפנים והמודיעין, על **1.661 מיליארד דולר**. תקציב 2019 עבור משטרת סין, שהיא גוף צבאי למחצה האחראי על ביטחון הגבולות ומאבק בטרור פנים, עמד על **28.5 מיליארד דולר**. נוסף על כך, השקעות תקציביות אלה אינן כוללות סכומים שהוקצו ישירות מהממשלים האזוריים והמחוזיים, כגון הממשלים של המחוזות האוטונומיים של שינג'יאנג וטיבט. כספים אלה מתווספים לתקציב 2019 של צבא סין בסך **143.8 מיליארד דולר**. קשה להגדיר את ההרכב המדויק של השקעות סין בביטחון פנים ובצבא, עקב תחומי אחריות חופפים והשקעות חוץ-צבאיות כמו המשרד לביטחון המדינה, שהוא שירות המודיעין הזר של בייג'ינג. עם זאת, ברור כי סין משקיעה כספים רבים בביטחון פנים. המפלגה הקומוניסטית נאבקה לשמור על שליטתה ב-**1.4 מיליארד** אזרחיה בעידן של

בשנים האחרונות, הכותרות מתרועעות באופן קבוע כי **סין מתכוננת למלחמה נגד המערב**. הידיעות המלוות בתמונות של מצעדים צבאיים גרנדיוזיים והתבטאויות של נשיא סין שי ג'ינפינג המורה **לחייליו להתכונן לחימה** מצירות את המדינה הקומוניסטית הגדולה בעולם ככוח תוקפני עולה, המאיים על שלום העולם. יש המרחיקים לכת עוד יותר ומנבאים כי **עימות חמוש בין סין לארצות הברית** הוא בלתי נמנע. עם זאת, בטענות אלה חסרים בדרך כלל ניואנסים, והן מתעלמות מהמורכבות העומדת מאחורי אסטרטגיית-העל של סין ומאחורי המדיניות שלה בדבר התפתחות צבא סין (צבא השחרור העממי). הטענה המובאת כאן אינה פופולרית מכיוון שהיא מסוכנת. אם תפרוץ מלחמה, אלה שטענו כי בייג'ינג לא מעוניינת במלחמה יזכו לביקורת קשה – ובצדק. מנגד, הטענה כי סין מתכוננת למלחמה היא עמדה נוחה, מכיוון ששמירת הסטטוס קוו לא תאתגר איש. חרף זאת, בחינה ביקורתית של אסטרטגיית-העל של סין, האינטרסים הגיאופוליטיים והצרכים הכלכליים שלה מביאה למסקנה שמבחינת בייג'ינג מלחמה היא תוצאה בלתי רצויה. בה בעת, המתרחשות בין סין לארצות הברית גוברת ככל ששיתוף הפעולה ביניהן הופך לתחרות, ורשימת התקריות ואי-ההבנות מתארכת ומאיימת על היציבות באזור האינדו-פסיפי. אולם ראייה דטרמיניסטית המציגה את העימות כבלתי נמנע היא מסוכנת מאוד, מכיוון שהיא מאפילה על האינטרסים של בייג'ינג שלא לחתור למלחמה, אך עלולה להוביל לשם אם לא יבינו אותם כהלכה.

בייג'ינג אינה יכולה להרשות לעצמה מלחמה

מכיוון שהתקציב של **צבא סין גדל באופן עקבי**, רבים במערב תופסים את סין כאיום צבאי מתגבר. בשילוב עם **הרטוריקה המיליטריסטית של שי ג'ינפינג**, כמעט בלתי סביר מנקודת מבט מערבית לטעון שסין אינה מעוניינת במלחמה. עם זאת, ישנן סיבות רבות להניח מדוע בייג'ינג אינה מעוניינת בעימות חמוש בעתיד הקרוב.

בראש ובראשונה, סביר להניח כי סין לא תנצח במלחמה נגד יריב אימתני. למרות ההתקדמות הטכנולוגית המהירה של צבא סין, ככל הנראה בזכות קמפינים גדולים **של תיעוש**, עדיין נמשכים **מאמצי ארגון מחדש נרחבים** שהחלו ב-2016. הרפורמות נועדו לתת מענה לאתגרים המבניים והדוקטרינריים שעומדים בפני צבא סין, אולם רוב הבעיות עודן רלוונטיות, כמו היעדר ניסיון קרבי מאז 1979 ויכולת מוגבלת לפעול מחוץ לשרשרת האיים הראשונה. כלכלת סין והתעשייה שלה תלויות ביבוא חיוני כמו נפט ומוצרי מזון, אשר יריביה

ביכולות צבאיות שיאפשרו לה להרתיע את מתנגדיה מפני איום על ריבונותה.

מעבר לשיקול הגיאופוליטי, קיים גם מניע אידיאולוגי להתפתחות הצבאית. צבא חזק ממלא **תפקיד מכריע** במדיניות ההתחדשות הלאומית של המפלגה, כדברי ההנהגה הקומוניסטית הסינית: "העשרת המדינה מאפשרת את חיזוק הצבא; חיזוק הצבא מאפשר את העשרת המדינה". זה עניין פנימי לא פחות מאשר עניין של ביטחון לאומי. המנדט של המפלגה הקומוניסטית נובע מיכולתה של בייג'ינג לשמור על מעמדה של סין כמעצמה עולה. לכן, מראית עין של חולשה מול הציבור המקומי עלולה להפוך במהירות לאיום בפני עצמו.

ונקודה אחרונה, בייג'ינג מקווה לנצח את וושינגטון ובעלות בריתה בים הדרומי והמזרחי של סין. סין יודעת שבמצב של ריבוי סכסוכים ומשאבים מוגבלים, ארצות הברית תהיה חייבת להיות בררנית בהיקף המשאבים והכוחות שהיא תרשה לעצמה לשלוח כנגד תוקפנות סינית אפשרית. בייג'ינג מקווה אפוא שאם צבא סין יהיה מספיק חזק כדי להתגבר על הכוחות שארצות הברית תקצה לפריפריה הסינית, וושינגטון לא תוכל להגיב לתוקפנות הסינית ההדרגתית. שיקול זה בתורו הוביל את סין להתפאר בפומבי ולהציג את יכולותיה הצבאיות המתפתחות.

שילוב כל הגורמים הללו מאפשר להבין את הנטייה לטעון כי מלחמה עם סין היא רק שאלה של זמן, אולם פרנויה כזו היא מסוכנת, מכיוון שהיא יכולה להתגלות כנבואה המגשימה את עצמה. מתיחות גואה יכולה להיות סיבה להסלמה בפני עצמה, והנרטיב של מלחמה בלתי נמנעת יכול לדחוף קצין או מדינאי הששים אלי קרב למלחמה שאף אחד לא רצה באמת. מנגד, עצם הביטחון ביכולת למנוע עימות יכול לתרום לשמירת השלום. לדוגמה, התגובה המדודה אך הנחושה של ארצות הברית למשבר מצרי טיוואן השלישי ב-1995 מילאה ככל הנראה תפקיד מרכזי במניעת הסלמתו של המשבר והידרדרותו למלחמה מלאה. מקבלי ההחלטות בווינגטון ובייג'ינג חייבים לחוש ביטחון ביכולתם למנוע מלחמה, אולם פרנויה עלולה למנוע מהם את השיקולים הנכונים דווקא בעיתוי שבו השכל הישר חשוב יותר מכול.

כדאי גם לבחון לאיזה סוג של מלחמה נערך צבא סין. לא כל המלחמות דומות, ונכון לעכשיו סין נמצאת בנקודה מאוד לא נוחה בסולם הלוחמה האסימטרית. ההשקעה הכבדה של חיל הים הסיני בצוללות דיזל, לצד ההשקעה של צבא סין בטילי שיוט נגד ספינות ובטילים בליסטיים, מרמזת כי בייג'ינג מתכוננת **למלחמה ימית** **הגנתית**. עם זאת, בעוד סין יודעת שלא תוכל לנצח במלחמה כוללת נגד ארצות הברית ובעלות בריתה,

המלחמה אינה רצויה לבייג'ינג גם מהזווית הדיפלומטית. הדיפלומטיה והתעמולה של סין נשענות במידה רבה על הנרטיבים של "עלייה בדרכי שלום" ו"קהילת הגורל המשותף". נרטיבים אלה נועדו להציג את סין כאלטרנטיבה למעצמות המערב, הנתפסות כתוקפניות בעיני רבים בדרום הגלובלי.

גלובליזציה, הגירה ומדיה חדשה. אתגרים אלה קיבלו חיזוק בעקבות סדרת מתקפות גדולות מצד חמושים אויגורים והפגנות המוניות בטיבט שהגיעו לשיא **במתקפת הטרור בחבל יונאן**, אשר בה נהרגו 31 אנשים ו-141 נפצעו. מאמצי בייג'ינג לשמור על היציבות הפנימית, באמצעות **כליאה המונית בשינג'יאנג** והקמת **רשת מעקב ארצית**, מתגלים כיקרים במיוחד.

המלחמה אינה רצויה לבייג'ינג גם מהזווית הדיפלומטית. הדיפלומטיה והתעמולה של סין נשענות במידה רבה על הנרטיבים של **"עלייה בדרכי שלום"** ו**"קהילת הגורל המשותף"**. נרטיבים אלה נועדו להציג את סין כאלטרנטיבה למעצמות המערב, הנתפסות כתוקפניות בעיני רבים בדרום הגלובלי. ניהול מדיניות חוץ אגרסיבית בעליל עלול לסכן באופן חמור את הנרטיב שבייג'ינג מטפחת כבר עשרות שנים. לכן סין מקפידה מאוד לאזן בין הצגת עוצמה צבאית לבין רטוריקה הגנתית, ומדגישה כי התפתחותה הצבאית משמשת אמצעי הגנה בלבד. כך למשל, מה שנהוג לכנות במערב טקטיקה או אסטרטגיית A2/AD לשלילת גישה (anti-access/area-denial) מכונה על ידי גורמים סיניים מאמצי "התערבות נגדית".

מקבלי ההחלטות בווינגטון ובייג'ינג חייבים לחוש ביטחון ביכולתם למנוע מלחמה, אולם פרנויה עלולה למנוע מהם את השיקולים הנכונים דווקא בעיתוי שבו השכל הישר חשוב יותר מכול.

מדוע בייג'ינג מתכוננת למלחמה

אם סכסוך צבאי הוא תוצאה כה בלתי רצויה עבור בייג'ינג, מדוע סין משקיעה הון כה רב בצבא שלה? התשובה הראשונה והפשוטה ביותר היא כי למרות שבייג'ינג לא יכולה להרשות לעצמה מלחמה, היא גם לא יכולה להרשות לעצמה להיתפס כחלשה. סין חייבת לשמור על ריבונותה מול יריבות מדיניות כמו ארצות הברית, יפן או הודו, ומול איומים גיאוגרפיים כמו צווארי הבקבוק (chokepoints) בנתיבי הים של סין. על מנת שבייג'ינג תהיה מסוגלת לכך, היא יודעת שעליה להחזיק

אף שסין אינה צפויה להוות איום צבאי ישיר על ארצות הברית ובעלות בריתה, עצם היותה מעצמה עולה ויכולותיה הצבאיות המתפתחות גוררות השלכות ביטחוניות. גם אם מלחמה עם סין לא תתרחש בזמן הקרוב, הנשק הסיני עתיד להגיע בסופו של דבר לאויבים צפויים יותר. בייג'ינג כבר מספקת מזל"טים למדינות במזרח התיכון וגילתה נכונות לעקוף את הסנקציות האמריקאיות. יתרה מכך, סין הפכה בהדרגה לשחקנית מרכזית בסחר הנשק העולמי. בשל יכולותיו המתפתחות במהירות של מאגר הנשק של צבא סין, בייחוד נגד מערכות צבא אמריקאיות, נראה שיריבים אחרים של ארצות הברית יגבירו את התעניינותם ברכישת נשק סיני. לכן, גם אם עימות ישיר מול סין נותר בלתי סביר, חיילים אמריקאים עלולים למצוא עצמם נלחמים נגד מערכות סיניות בקוריאה הצפונית, באיראן או בוונוצואלה. לפיכך, הקריאה להטיל ספק בתגובה הזרועת בהלה ולעיתים לאומנית קיצונית (ג'ינגואיסטית) כלפי סין, אין פירושה שיש להתעלם לחלוטין מהאיומים שהיא מציבה.

בשל יכולותיו המתפתחות במהירות של מאגר הנשק של צבא סין, בייחוד נגד מערכות צבא אמריקאיות, נראה שיריבים אחרים של ארצות הברית יגבירו את התעניינותם ברכישת נשק סיני. לכן, גם אם עימות ישיר מול סין נותר בלתי סביר, חיילים אמריקאים עלולים למצוא עצמם נלחמים נגד מערכות סיניות בקוריאה הצפונית, באיראן או בוונוצואלה.

מנקודת מבטה של בייג'ינג מלחמה היא אולי תוצאה בלתי רצויה, אך לא בטוח שהיא תצליח להמשיך בעלייתה השקטה יחסית למעמד של מעצמה. שולי הרווח של הכלכלה הסינית הולכים ומצטמצמים, וכל איום קל על הסחר של סין מסוכן מאוד עבורה. זאת ועוד, העלייה בהשקעות של בייג'ינג ברחבי העולם, בעיקר בכמה מהאזורים ההפכפכים ביותר כמו פקיסטן, מיאנמר, לוב ואפריקה שמדרום לסהרה, עלולה להכריח את בייג'ינג להתערב בסכסוכים שעד לאחרונה לא עניינו אותה כמעט. השקעות אלה אינן רק דיפלומטיות, אלא במובנים רבים הן היבט מהותי במדיניות הכלכלית של בייג'ינג, כולל קשרי סחר מתחזקים עם דרום אסיה ואפריקה. עם זאת, כאשר רבים מהאזורים הללו הם חסרי יציבות, סין עלולה למצוא עצמה מתנגשת עם כוחות מקומיים או זרים בעלי אינטרסים מתחרים. חששות כאלה כבר הניעו את סין להקים נמל צבאי בג'בוטי, שנועד לספק ביטחון לספינות סיניות באוקיינוס ההודי.

היא גם לא יכולה להרשות לעצמה מלחמה מוגבלת. גם אם חיל הים הסיני יצליח לעמוד מול הצי האמריקאי ולשמור על השליטה בים סין הדרומי, פשוט אין לו די משאבים להגן על נתיבי ים חיוניים באוקיינוס ההודי. קושי זה עשוי להסביר את ההצטיידות של סין ביכולות תקיפה אמפיביות. חוקרים ופרשנים מרבים לטעון כי זהו חלק מההיערכות של בייג'ינג לפלוש לטייוואן, אולם אין זה סביר שמבצעים כאלה יוגבלו לטייוואן. גם אם בייג'ינג תוכל להנחית מכה מהירה ולהשתלט על טיייוואן לפני שהצי האמריקאי יספיק להתערב, לא יהיה די בכך להשגת ניצחון במלחמה שעלולה להתפתח בהמשך. לכן קיימת עדיין סבירות נמוכה מאוד לכך שסין תסכן הצלחה כזו, תוך הסתמכות על הסיכוי הקלוש שוויינגטון תחליט שלא להתערב בתרחיש זה.

אם כך, מה המטרה של ההצטיידות האמפיבית? ראשית, ככל הנראה היא חלק מהניסיון להשיג את ארצות הברית במרוץ החימוש באזור האינדו-פסיפי, אך היא יכולה להיות גם חלק מאסטרטגיית הגנה פעילה יותר במקרה של מלחמה. בייג'ינג לא רוצה ולא יכולה להשתלט על טיייוואן, ואז פשוט לקוות שוויינגטון תישאר בלתי מעורבת. במקרה של הסלמה כזו, חיל הים הסיני יצטרך לנוע קדימה ולתקוף עמדות אסטרטגיות מרכזיות באזור האינדו-פסיפי כמו גואם ואפילו אוקינאווה. במקביל, הסינים מקווים כי עד שמלחמה כזו אכן תפרוץ, הם יחזיקו ביכולות סייבר ובנשק נגד לוויינים (ATAS) שיאפשרו להם להשבית תשתיות אמריקאיות חיוניות. אם יצליחו, ההנהגה הסינית צפויה להניח בצדק שארצות הברית תגיע למסקנה שהמאמצים להכריע את צבא סין הם אפשריים, אך יהיו ממושכים ויקרים במידה כזו שוויינגטון תעדיף להימנע ממתקפה נגדית. עם זאת, בייג'ינג ודאי מודעת לכך שאסטרטגיה דומה כבר נכשלה במלחמה האחרונה שהתנהלה בפסיפיק, שבה הצי הקיסרי היפני ניסה להכניע את ארצות הברית בהתקפה מפתיעה בשנת 1941.

ובכל זאת, צבא סין נותר איום

לאור האמור לעיל, צבא סין עודנו מהווה איום גדול על האינטרסים האמריקאיים בעידן של תחרות בין מעצמות גדולות. קבלת החלטות שגויה על בסיס שיקולים לא נכונים לצד טעויות אנוש הן סכנה גדולה, בייחוד כאשר מה שמניע אותן הן פרנויה ורטוריקה לוחמנית מדי. בכל מקרה, זהירות ומוכנות חשובות לא פחות. וויינגטון חייבת להראות שהיא מוכנה למלחמה נגד צבא סין, ולפתח אמצעי נגד מתאימים מול מאגר הנשק של בייג'ינג.

הדיפלומטי והמדיני הזה מוביל להגברת המתיחות בין סין לארצות הברית, כאשר מנהיגים מדיניים משני צידי האוקיינוס השקט מנסים להפגין עליונות זה על זה. לאחר הבחירות לנשיאות ב־2020 אמר שר החוץ האמריקאי אנתוני בלינקן בדיוני השימוע לקראת כניסתו לתפקיד כי "טראמפ צדק בכך שנקט יד קשה יותר כלפי סין. אני חולק במידה רבה על הדרך שבה הוא התנהל במספר תחומים, אבל העיקרון הבסיסי היה נכון, ואני חושב שזה אכן מועיל למדיניות החוץ שלנו".

מסיבות אלה, הסיכון למלחמה בין סין לארצות הברית נותר בעינו. למרות שאף אחד מהצדדים אינו מעוניין במלחמה, המציאות הגיאופוליטית עשויה להכריח אותם להיכנס לעימות אזורי או עולמי. הרי גם בשנת 1940, ארצות הברית והקיסרות של יפן לא היו מעוניינות להילחם זו בזו. יש לקוות שנסיבות דומות לא יובילו את שתי המעצמות למלחמה, אך וושינגטון חייבת להיות מוכנה לעימות כזה, אם יתעורר הצורך. אף על פי כן, חוקרים ופרשנים צריכים להיזהר מליבוי להבות המלחמה ומזריעת פרנויה ופחד בקרב מקבלי ההחלטות. מלחמות רבות החלו מבלי שאף אחד מהצדדים רצה בעימות, ומלחמה כזו תהיה מלחמה שאף אחד מהצדדים לא יוכל לנצח בה באמת.

מארק דיוויד טישלר הוא סטודנט לתואר שני בחוג ללימודי מזרח אסיה באוניברסיטת תל אביב, החוקר את מדיניות ביטחון הפנים ואסטרטגיית הביטחון הלאומי של סין. מארק עובד במקביל כאנליסט מודיעין פיננסי וכיועץ ביטחון עולמי במגזר הפרטי. mark.david.tischler@gmail.com

נוסף על כך, קיים סיכון מתמיד להסלמה מחוץ לאזור האפור. בייג'ינג אומנם אינה חפצה במלחמה גלויה עם ארצות הברית, אך היא פועלת בהתמדה לערעור היכולות והאינטרסים האמריקאיים. הפעילות של בייג'ינג באזור האפור כוללת מערך כלים מגוון, החל מהמיליציה הימית הסינית, דיסאינפורמציה וקמפיינים של השפעה, וכלה בלוחמת סייבר. מובן שארצות הברית אינה יושבת בחיבוק ידיים. וושינגטון משתמשת במערך משלה במלחמה נגד סין באזור האפור, עם אמצעים הכוללים לחץ דיפלומטי, כפייה פוליטית ולוחמת סייבר. הסכנה טמונה בחציית הקווים האדומים סביב האזור האפור. ממשלות הצליחו בעבר להתוות קווים ברורים וקבועים יחסית אולם כיום, בשל האופי המתפתח במהירות של הפעילויות באזור האפור, קיים סיכון מתמיד שממשלה תחצה קו אדום לפני שיתברר אם הפעולה שנקטה היא אכן עילה למלחמה. כך למשל, אם סין מפילה או מנטרלת לצמיתות לוויין תקשורת אמריקאי חיוני, האם זה מהווה הכרזת מלחמה? אם לא, כמה הפלות לוויינים וושינגטון תסבול לפני שתכה בחזרה? ככל שהמתח עולה, כך הקווים האדומים מתערפלים. המתיחות ממשיכה להתגבר בגלל הפוליטיזציה הגוברת של נושאים אלה בתוך ארצות הברית. התחרות הכלכלית בין בייג'ינג לוושינגטון אומנם מתפתחת מזה שנים, אולם תחת ממשל טראמפ היא הפכה לאחת מנקודות השיח העיקריות של הבית הלבן. עמדה נוקשה כלפי סין עודנה סוגיה משותפת לשתי המפלגות, אולם הקמפיין של טראמפ ניסה להציג את הדמוקרטים כנכנעים לבייג'ינג, והרחיק לכת עד כדי כך שכינה את ג'ו ביידן "ביידן בייג'ינג" (Beijing Biden). האקלים הכלכלי,